

Biblia și istoria

Pentru studiul de săptămâna aceasta, citește: Psalmii 104:1-9; Apocalipsa 1:1-3; 2 Petru 1:21; Daniel 2; Apocalipsa 12:7-17; Romani 16:20; 2 Corinteni 5:17-19.

Sabat după-amiază

Text de memorat: „«Eu sunt Alfa și Omega, Începutul și Sfârșitul», zice Domnul Dumnezeu, Cel ce este, Cel ce era și Cel ce vine, Cel Atotputernic.” (Apocalipsa 1:8)

Gândul central: Dumnezeu nostru lucrează în și prin istorie. El ne oferă în și prin istorie dovezi puternice în favoarea credinței.

Este istoria lumii o serie de evenimente lipsite de sens sau ea se derulează după un anumit plan, urmărind un obiectiv precis? Biblia susține în mod clar a doua variantă. Scriitorii biblici ai Vechiului și ai Noului Testament declară că Dumnezeu conduce istoria și că El Se descoperă oamenilor prin ea.

Totuși nu toată istoria reflectă voința lui Dumnezeu. Oamenii sunt liberi să ia decizii greșite care pot afecta cursul istoriei. Este adevărat că Dumnezeu lucrează prin istorie, dar aceasta nu înseamnă că tot ce se întâmplă trebuie pus pe seama Lui. Ideea este că, în ciuda mașinațiilor și răutății ființelor umane, Dumnezeu rămâne la cârmă, urmărind împlinirea voinței Sale.

Creștinii cred că scriitorii Bibliei au acționat în cadrul pe care li l-a descoperit Dumnezeu și că El i-a inspirat să consemneze evenimentele cele mai semnificative din istoria lumii. Adeseori, El le-a oferit și interpretarea acestor evenimente, pentru ca noi să putem înțelege semnificația lor.

Săptămâna aceasta, vom studia despre modul în care Dumnezeu a lucrat în și prin istoria lumii.

Unii oameni susțin că, în esență, viața omului are un caracter ciclic, la fel ca lumea naturală, în care nașterea, creșterea, maturizarea, degradarea și moartea se repetă la nesfârșit, într-o succesiune ciclică fără început și fără un sfârșit semnificativ.

Cadrul circular al ceasului poate fi înșelător; brațele lui se învârtesc la nesfârșit și ne pot da impresia că timpul este ciclic. Dar realitatea este alta. Adevărul este că viața omului este liniară, nu ciclică. Potrivit Bibliei, timpul este ca un drum cu sens unic.

1. Ce declară scriitorii biblici cu privire la începutul și sfârșitul istoriei lumii? Gen. 1:1; Iov 38:1-7; Ps. 104:1-9; Apoc. 1:1-3,19; 21:1-6.

Istoria lumii nu este alcătuită dintr-o serie nesfârșită de cicluri. Ea a avut un început bine definit și se îndreaptă către un viitor glorios. Ea are un sens, un scop. În mod normal, nu ne putem da seama care este sensul istoriei până când nu vedem care e sfârșitul ei. Pot apărea surprize la final și, de obicei, poveștile cele mai bune oferă astfel de surprize. De unde putem ști care este sensul istoriei? Noi știm care este sensul ei, întrucât Dumnezeu ni l-a descoperit prin profeții Săi.

Ne referim aici la revelația divină. Domnul nostru cunoaște viitorul, cunoaște toate variantele posibile pe care oamenii pot să le aleagă și pe care le vor alege liber și ne-a descoperit cum se va încheia totul, indiferent de alegerile noastre.

2. Cum este explicată în Noul Testament revelația? 2 Petru 1:21

Întrucât ne bazăm pe Cuvântul lui Dumnezeu, avem convingerea că Domnul cunoaște sfârșitul și că El ni l-a descoperit. El este Dumnezeul trecutului și al prezentului, dar și al viitorului. De aceea putem avea încrederea că viitorul se va derula conform previziunilor Sale.

Cât de ușor îți este să prevezi ce va fi în viitor? De câte ori ți s-a întâmplat să greșești? Vestea bună este aceea că Dumnezeu cunoaște viitorul și știe tot ce se va întâmpla. Cum te simți atunci când conștientizezi faptul că Dumnezeu știe cum va arăta viața ta?

Obiectivele instructorului

La nivelul cunoștințelor: Să-i îndemne pe membrii grupei să analizeze istoria prin prisma marii lupte dintre bine și rău, care descoperă atât voința și caracterul lui Dumnezeu, cât și profunda valoare a libertății de alegere.

La nivelul sentimentelor: Să-i ajute să prețuiască un Dumnezeu care merge atât de departe pentru a demonstra fundamentul guvernării Sale prin evenimentele istoriei, cel mai important dintre ele fiind jertfa de la cruce.

La nivel practic: Membrii grupei să creadă revelațiile istorice și profetice date de Duhul lui Dumnezeu și să aleagă să interpreteze în armonie cu Scriptura evenimentele finale ale istoriei acestui pământ.

SCHIȚA STUDIULUI

I. Cunoștințe: Cea mai măreață istorie

- A. Ce ne spune marea luptă dintre bine și rău despre trecutul, prezentul și viitorul omenirii?
- B. De ce a făcut Dumnezeu atâtea eforturi și sacrificii pentru a-i permite omului să-și exercite libertatea de alegere? Ce ne demonstrează lucrul acesta cu privire la caracterul Său?

II. Sentimente: Crucea lui Isus în centrul istoriei

- A. Cum ne învață jertfa de la cruce să-L prețuim pe Dumnezeul care S-a lăsat ucis de ființele pe care El le crease?
- B. De ce este ea punctul culminant al istoriei?
- C. Ce sentimente se trezesc în noi atunci când medităm la descoperirea viitorului pe care ne-o oferă Dumnezeu prin Daniel și prin alți profeti?

III. Practic: Libertatea de alegere

- A. Cum ne demonstrăm aprecierea față de caracterul lui Dumnezeu, așa cum a fost el descoperit de-a lungul istoriei și, în special, la cruce?
- B. În ce fel este afectată relația noastră cu Dumnezeu de acceptarea revelației profetice?

Rezumat: Biblia nu doar prezintă, asemenea unei cronici, felul în care interpretează Dumnezeu istoria, ci dovedește capacitatea lui Dumnezeu de a cunoaște și a spune mai dinainte viitorul. Cel mai important eveniment istoric este crucea – jertfa Fiului lui Dumnezeu –, care a transformat istoria, întinzând o punte peste prăpastia pe care o crease păcatul între Dumnezeu și om.

Pretutindeni în Biblie, profeții folosesc expresia „Cuvântul Domnului” (sau „Așa zice Domnul”, „zice Domnul” etc.). Prin aceasta, ei fac următoarea declarație: *Nu eu sunt cel care vă spune aceste adevăruri, ci Dumnezeu vă vorbește prin mine. De aceea, ar fi bine să ascultați!*

3. Cum este demonstrat acest fapt de următoarele versete? Ier. 1:14-19

Cititorul are ocazia să observe aici evenimentele istorice dureroase prin care cetatea Ierusalim urma să fie cucerită de Babilon, ca o împlinire a profețiilor făcute de Dumnezeu cu privire la soarta Israelului.

Desigur că rareori se întâmplă ca împărații să creadă că istoria se desfășoară în acest mod. Ei au impresia că hotărârile lor modelează viața publică. Ei se cred stăpânii lumii. Totuși Ieremia (la fel ca alți profeți) susține altceva. Conducătorii Israelului au remarcat că istoria își îndrepta cursul spre distrugerea națiunii și spre exil. Cartea lui Ieremia ne aduce aminte de puterea Cuvântului lui Dumnezeu, care avea să se îplinească în decursul istoriei.

4. Ce afirmă Isaia și Naum despre puterea Cuvântului lui Dumnezeu? Is. 14:24-27; Naum 1:5-10.

Putem observa această putere infinită a lui Dumnezeu atât în istoria lumii, cât și în natură. Psalmul 104, de exemplu, nu prezintă procesele și fenomenele din natură ca pe niște mecanisme care funcționează de la sine, ci ca pe un ansamblu de procese în care Dumnezeu intervine continuu. Biblia nu susține că Dumnezeu ar fi creat lumea noastră și că apoi ar fi abandonat-o, lăsând-o în voia legilor naturale. Desigur că legile naturale fac parte din modul în care Dumnezeu susține lumea, însă ele există doar pentru faptul că El le-a creat și le susține.

Mulți oameni de știință declară că lumea a apărut printr-un accident și că va dispărea tot printr-un accident. În consecință, istoria lumii nu are pentru ei niciun sens. (Cum ar putea să aibă într-un asemenea context?) De ce ești profund convins că această concepție este total greșită?

PAȘII ÎNVĂȚĂRII

1. MOTIVEAZĂ!

Ideea centrală pentru creștere spirituală: Istoria omenirii deschide o fereastră către modul în care acționează voința și planul lui Dumnezeu. Dacă privim de aproape, putem vedea amprenta lui Dumnezeu în viața neamului omenesc. Cu toate acestea, faptul că putem vedea amprenta lui Dumnezeu în istorie nu va anula niciodată nevoia noastră de a-L vedea cu ochii credinței.

Cere-le membrilor grupei să alcătuiască o listă cu exemple de interpretări greșite ale istoriei, atât din trecut, cât și din prezent. Analizați motivele pentru care unii oameni sunt înclinați să „deformeze” istoria.

Revizionismul istoric (procesul modificării unei perspective acceptate anterior și, de obicei, foarte vechi cu privire la evenimentele istorice) este o practică înălțată la nivelul de adevărată artă de către unii oameni din mass-media. Dar această practică precede cu mii de ani mass-media modernă. Biblia însăși prezintă unul dintre cele mai infame și mai strigătoare la cer exemple ale acestei deformări. În Evanghelii, găsim raportat un complot de după învierea Mântuitorului – uneltire a revizionismului împotriva lui Isus. Și – cea mai crudă ironie –, acest complot a fost pus la cale și autorizat tocmai de preoți, a căror autoritate fusese instituită chiar de Domnul Isus cu veacuri înainte. Preoții i-au mituit pe soldații romani care păzeau mormântul lui Isus și le-au cerut să răspândească zvonul că trupul Lui a fost furat. Era cea mai josnică minciună, menită să acopere cu orice preț adevărul că El înviase din morți.

Istoria este supusă abuzului și interpretărilor greșite. Să nu subestimăm niciodată dorința oamenilor de a remodela istoria după cum le place. Așa cum remarcă cineva odată, cei care scriu istoria unui eveniment rareori fac acest lucru astfel încât să se reflecte negativ asupra lor.

De discutat: Dacă Dumnezeu este singura Ființă care cunoaște istoria în mod desăvârșit, putem noi, oamenii, cu tendința noastră de a fi părtinitori și cu prejudecățile noastre, să vedem implicarea Sa în istorie?

2. APROFUNDEAZĂ!

Comentariu biblic

I. Istoria povestită și repovestită

(Recitiți, în cadrul grupei, Apocalipsa 1:8 și Deut. 9:1-29.)

Studiul analizează lucrarea lui Dumnezeu în decursul istoriei, văzută prin prisma Cuvântului Său, Sfânta Scriptură. Textul de memorat sur-

În anii 1700, un francez ateu a pornit de la ideea că, la fel ca întregul univers, și acțiunile omului sunt determinate de legi naturale și a lansat ipoteza că, dacă am putea cunoaște toate aceste legi și toate pozițiile tuturor particulelor din univers la un moment dat, atunci am putea cunoaște tot ce se va întâmpla.

Oamenii sunt înzestrați cu liberul-arbitru, cu puterea de a alege liber. Dumnezeu ne-a creat așa. Fiind o ființă capabilă să iubească, omul trebuia să aibă putere de alegere, întrucât dragostea forțată nu poate fi numită dragoste. A fost necesar ca Dumnezeu să ne facă liberi, ca să fim capabili să iubim. Însă puterea lui Dumnezeu este atât de mare, încât El cunoaște viitorul în întregime, chiar dacă noi avem posibilitatea de a decide liber în multe privințe.

5. Recitește profeția din Daniel 2. Ce dovezi avem aici că Dumnezeu cunoaște viitorul cu mult înainte ca evenimentele să aibă loc?

Capitolul acesta a fost scris în urmă cu peste 2 600 de ani. Observă faptul că istoria s-a derulat exact așa cum a spus Dumnezeu mai dinainte. Într-un fel, profeția aceasta ar trebui să fie mai importantă pentru noi decât pentru cei care au trăit în urmă cu aproape trei milenii, pentru că astăzi, când privim înapoi în istorie, vedem clar cum au apărut și cum au dispărut imperiile, împlinind profeția cu exactitate. Dacă ai fi citit această profeție în timpul Imperiului Medo-Persan, nu ai fi putut asista la ridicarea și căderea imperiilor care au urmat ulterior. Astăzi, când privim înapoi, vedem și înțelegem mai mult decât putea să vadă și să înțeleagă un om care a trăit în vechime.

Lucrul care ne uimește este acela că Domnul a știut cu exactitate ce avea să se întâmple și ce imperii aveau să se ridice și să cadă, cu toate că în lungile perioade descrise în Daniel 2 au trăit atâtea milioane de oameni, toți fiind înzestrați cu liberul-arbitru! Totodată, El a cunoscut viitorul cu mult înainte ca evenimentele respective să aibă loc.

Profetul Daniel a prezis în mod corect ridicarea și căderea tuturor acelor imperii (Babilon, Medo-Persia, Grecia și Roma) și divizarea Imperiului Roman în câteva state mai mici care există și astăzi. În acest moment al istoriei, a mai rămas să se îplinească profeția referitoare la ultimul imperiu, Împărăția veșnică a lui Dumnezeu (Dan. 2:44). Dacă aceste profeții s-au împlinit cu atâta exactitate în dreptul primelor imperii, avem toate motivele să credem că și profețiile făcute cu privire la acest ultim imperiu se vor împlini.

prinde întreaga paletă a existenței lui Dumnezeu în unul dintre cele mai des citate versete din Scriptură. Dumnezeu este atât Începutul, cât și Sfârșitul, Cel care era, este și va fi și, ca nu cumva să uităm, „Cel Atotputernic”. Ioan se străduiește să reducă dimensiunea supranaturală a existenței lui Dumnezeu la ceva pe care mintea omenească să-l poată cuprinde.

Peste tot în Scriptură, vedem efortul de a li se aminti ființelor omenești de măreția copleșitoare a lui Dumnezeu și de bunătatea Sa extraordinară. Când israeliții se aflau la hotarele Țării Făgăduinței, Moise a început să le reamintească istoria lor și, în special, bunătatea pe care le-o arătase Dumnezeu în ciuda nevredniciei lor. În versetul 5, el face această declarație impresionantă: „Nu, nu pentru bunătatea ta, nici pentru curăția inimii tale intri tu în stăpânirea țării lor; ci din pricina răutății acestor neamuri le izgonește Domnul, Dumnezeul tău, dinaintea ta și ca să împlinească astfel cuvântul prin care Domnul S-a jurat părinților tăi, lui Avraam, lui Isaac și lui Iacov” (Deut. 9:5).

Moise continuă, amintindu-le copiilor lui Israel numeroasele lor căderi și harul îmbelșugat al lui Dumnezeu. În cultura orală în care trăia Moise, repovestirea istoriei era mai mult decât o simplă formalitate. Dacă istoria era uitată, cu siguranță aveau să urmeze nenorociri. Din nefericire, Israel a uitat adesea intervenția lui Dumnezeu în istoria lui și urmarea a fost apostazia.

De discutat: Pot credincioșii să păstreze o legătură profundă cu Cel care este „Alfa și Omega”, fără o înțelegere corectă a lucrării Sale în istorie? De ce da sau de ce nu? Cine din Noul Testament repovestește istoria modului în care l-a condus Dumnezeu pe Israel? În ce fel raportul istoric pe care-l găsim în Cuvântul lui Dumnezeu inspiră experiența și umblarea noastră creștină?

II. Natura vorbește

(Recitiți, în cadrul grupei, Psalmul 104 și Coloseni 1:17.)

Procese din natură nu sunt ca un „mecanism care se autoîntreține și care funcționează de la sine”, ci, mai degrabă, „locul” în care Dumnezeu acționează în fiecare moment. Natura, creația lui Dumnezeu, ne vorbește (Ps. 19:1,2), dar sunt încă multe lucruri pe care nu le putem înțelege.

Apostolul Pavel le scria credincioșilor din Colose despre rolul esențial al lui Isus Hristos la crearea lumii și în susținerea planetei Pământ. El declară că Hristos „este mai înainte de toate lucrurile și toate se țin prin El”.

Evenimentele istorice, oricât ar părea ele de haotice și de scăpate de sub control, sunt determinate de niște cauze. În spatele lor se află o intrigă, o dramă, o luptă dintre două principii radical diferite. Este vorba desigur despre marea luptă. Numai după ce cunoaștem fundalul pe care au loc evenimentele, putem începe să înțelegem istoria lumii și sensul ei.

6. Cum ne ajută textele următoare să înțelegem istoria lumii? Apoc. 12:7-17; Iov 2:1,2; Is. 14:12-14; Gen. 3:15; Efes. 6:12; Rom. 16:20.

Satana este o ființă reală și bătălia împotriva lui este reală. El a fost înfrânt la Golgota. Acolo a fost asigurată distrugerea lui pentru totdeauna.

„Cerul Îl privea cu durere și surprindere pe Hristos atârând pe cruce. [...] Și, cu toate acestea, se aflau acolo oameni făcuți după chipul lui Dumnezeu, unindu-se pentru a zdrobi viața singurului Său Fiu. Ce privește pentru universul ceresc! [...]”

Satana a văzut că masca sa a fost smulsă. Guvernarea sa fusese descoperită înaintea îngerilor necăzuți și înaintea universului ceresc. El se descoperise ca ucigaș. Vărsând sângele Fiului lui Dumnezeu, el se dezrădăcinase din simpatia ființelor cerești. [...] Ultima verigă a simpatiei dintre Satana și lumea cerească a fost ruptă.” – *Ibid.*

De ce nu a fost Satana distrus chiar atunci?

„Nici chiar atunci îngerii n-au înțeles tot ce era cuprins în lupta aceea mare. Principiile în jurul cărora se dădea lupta trebuiau să fie mai bine lămurite. Și, pentru binele omului, existența lui Satana trebuia să continue. Omul, ca și îngerii, trebuie să vadă contrastul dintre Prințul vieții și prințul întinericului. El trebuie să aleagă cui vrea să slujească.” - Ellen G. White, *Hristos, Lumina lumii*, pag. 761

Biblia și Spiritul Profetic ne învață că evenimentele de pe pământ au legătură cu un conflict mai amplu, numit „marea luptă dintre Hristos și Satana”. Lupta aceasta constituie fundalul pe care se desfășoară toate evenimentele de pe pământ, atât cele din viața personală, cât și cele din existența mai amplă a lumii. Vestea bună este că înfrângerea lui Satana a fost garantată prin jertfa de la cruce, că lupta aceasta se va sfârși și că, odată cu ea, vor dispărea și durerea, suferința, violența, frica și nesiguranța de care este plină istoria lumii.

Conform *Comentariului Biblic A.Z.Ș.*, „expresia *sunistemi* (se țin) înseamnă literal «a sta laolaltă», «a se ține împreună» sau «a se lega.” În greacă, forma verbului indică o organizare inițială și menținerea ei. Puterea care ține cu o exactitate matematică atât stelele și planetele universului, cât și atomii minuscule pe orbitele lor, este aceeași. Prin puterea lui Hristos sunt susținute și legate laolaltă toate lucrurile. El nu numai că le-a adus la existență, dar le și menține în fiecare clipă” – vol. 7, pag. 192

De discutat: Unii susțin că Dumnezeu a creat lumea fizică și apoi a lăsat-o „să se descurce” singură. Mulți oameni de știință nu cred nici măcar că Dumnezeu există, ca să nu mai vorbim despre faptul că El este Creatorul a tot ce există. Cum răspundem noi, creștinii, la o astfel de gândire? Ar trebui ca măcar să încercăm să ne adresăm celor din rândurile noastre sau din afara lor, care pun la îndoială raportul istoric al creațiunii?

III. Cel care conduce și modelează istoria

(Citiți, în cadrul grupei, Geneza 3:15 și Apocalipsa 12:7-17.)

De la Geneza la Apocalipsa, Biblia descoperă realitatea din spatele istoriei omenirii: lupta dintre Dumnezeu și Satana. Ioan spune că ea a început în cer – un război între forțele aflate de partea lui Dumnezeu și cele aflate de partea lui Satana. Dar Satana nu a biruit. Apoi vedem până unde a mers Satana pentru a-L lovi pe Dumnezeu – până la crucificarea lui Isus.

Ioan ne prezintă două ființe, amândouă intervenind în istorie, dar Una singură având puterea de a o modela și conduce. În timp ce Dumnezeu intervine prin intermediul istoriei, Satana acționează pentru a schimba această istorie. El vrea să modeleze modul nostru de a-L privi pe Dumnezeu și lucrarea Sa pe pământ. În cartea *Tragedia veacurilor*, Ellen G. White scrie: „Scopul marelui răsculat a fost întotdeauna să se îndreptățească și să dovedească faptul că guvernarea divină este răspunzătoare de răzvrătirea lui. În scopul acesta a folosit toată puterea minții lui. A lucrat în mod premeditat și sistematic și cu un succes uimitor, conducând mulțimi uriașe să primească versiunea lui cu privire la marea luptă care a durat atâta vreme.” – pag. 670

De discutat: Dacă oamenii își formează o concepție greșită despre Dumnezeu, pe baza minciunilor lui Satana, cum îi putem noi ajuta să-L descopere pe Dumnezeul binevoitor și milostiv pe care noi Îl cunoaștem și Îl iubim? Cum influențează jertfa Domnului Isus concepția cuiva despre Dumnezeu?

Ai observat până acum faptul că împărțirea istoriei lumii se face în funcție de un singur eveniment? Contrar așteptărilor, evenimentul acesta nu este ridicarea sau căderea unui mare imperiu și nici descoperirea unui mare continent, ci este moartea Domnului Isus pe cruce. Dacă ținem cont de numărul mare de evrei uciși de romani, faptul că moartea acestui singur om a devenit punctul de referință al împărțirii istoriei lumii în două mari perioade este și mai relevant.

În acest context, putem înțelege mai bine importanța mântuirii, deoarece la cruce descoperim fundalul pe care se desfășoară istoria lumii și totodată semnificația ei cea mai adâncă. Crucea ne spune că Dumnezeu ne-a iertat și ne-a făcut copii ai Săi, oferindu-ne în felul acesta un alt viitor, un viitor în care nu mai trebuie să purtăm cu noi vina uriașă a trecutului nostru. Vina aceasta a fost ridicată de Acela care a purtat suferințele noastre și care a luat asupra Lui durerile noastre (Is. 53:4).

Doctrina mântuirii poate fi rezumată într-o singură frază: Dumnezeu anulează istoria noastră complet eșuată și așază în locul ei istoria Sa. Prin El, istoria înrobirii noastre de către păcat ia sfârșit. Prin El, rușinea trecutului nu se mai ridică să ne acuze, să ne chinuiască și să ne tachineze. Istoria noastră, viața pe care am trăit-o ne condamnă, dar ea este înlocuită cu istoria vieții desăvârșite a lui Isus. În El avem eliberarea de trecutul nostru și, totodată, făgăduința unui viitor minunat. La cruce, Domnul a garantat că vom avea parte de un viitor glorios, indiferent de evenimentele petrecute în istoria personală sau în istoria lumii.

7. Ce ni se spune în 2 Cor. 5:17-19 că a făcut Isus Hristos pentru toată omenirea? Cum a schimbat acest eveniment istoria lumii?

Păcatele noastre au fost așezate pe umerii Domnului nostru care a fost dispus să moară zdrobit sub povara vinovăției lumii și să ne ofere în schimb mântuirea. De asemenea, El ne-a promis că, la finalul istoriei lumii, ne va oferi o istorie eternă împreună cu Autorul istoriei. Destinul fiecărui om este în joc. Revenirea Sa va fi un eveniment decisiv. Făgăduința unui cer nou și a unui pământ nou se găsește atât în Vechiul, cât și în Noul Testament.

Cum arată viitorul tău acum, după ce L-ai cunoscut și primit pe Hristos și după ce istoria personală și viața ta nu te mai condamnă, chiar dacă meriți condamnarea?

3. APLICĂ!

1. Studiul de marți s-a concentrat asupra profeției din Daniel 2. Istoria menționează în detaliu ridicarea împărățiilor despre care vorbește Daniel 2. În fața împlinirii acestei profeții, de ce unii refuză să creadă în Dumnezeu care i-a dat lui Daniel această viziune cu privire la viitor?
2. Ce probleme de credință apar dacă încercăm să confirmăm raportul istoric al Bibliei prin cel al istoriei seculare? Sunt compatibile?
3. Dacă Dumnezeu i-a călăuzit pe scriitorii biblici să noteze intervențiile Sale în viața oamenilor, este important să ni le amintim și noi. Tu cum notezi dovezile de implicare directă a lui Dumnezeu în viața ta? Ce raport al lucrării lui Dumnezeu în viața ta vei lăsa în urmă?
4. Dacă ți-ar cere cineva să rezumi istoria vieții tale dinainte de a-L cunoaște pe Hristos și a celei de după aceea, ce ai spune și de ce?
5. Citește Isaia 43:12. Ce cuvânt a folosit Dumnezeu vorbind despre Israel? Care a fost chemarea unică pe care i-a adresat-o El acestui popor? Și-au împlinit israeliții această chemare?
6. Dacă Domnul i-a ales pe evrei să fie martorii Săi, ce ar fi trebuit să spună ei lumii despre El prin viața, prin purtarea și prin vorbirea lor?
7. Ce momente din istoria lor ar fi putut prezenta pentru a le arăta altora cum a lucrat Dumnezeu în viața lor? Ce evenimente din viața ta ai putea evoca pentru a le arăta altora intervenția lui Dumnezeu?

4. ILUSTREAZĂ!

Un coleg tocmai a fost anunțat că va fi concediat. Știa de concedieri, dar nu se gândise niciodată că lucrul acesta avea să i se întâmple tocmai lui. Noua realitate îl umple de mânie. Își aduce aminte de toate meschinăriile îndurate din partea colegilor care nu sunt nici pe jumătate sânguincioși ca el, și totuși rămân angajați. Se gândește să-și facă singur dreptate. Când să iasă din birou, se oprește lângă masa ta și îți spune vestea.

„De ce mi se întâmplă lucrul acesta tocmai mie?” te întreabă el. „Încerc să fac totul bine, să fiu corect. Muncesc mult. Merg la biserică. Am grijă de familia mea. De ce Se poartă Dumnezeu așa cu mine?”

Pe baza studiului din această săptămână, ce i-ai spune acestui coleg despre felul în care lucrează Dumnezeu în viața noastră și în istorie?

„Biblia este cea mai veche și cea mai amplă sursă istorică pe care o au oamenii. Ea a venit direct de la izvorul adevărului veșnic și, de-a lungul veacurilor, o mână divină i-a păstrat puritatea. [...] Numai aici descoperim un raport autentic al originii națiunilor. Numai aici ne este dată istoria neamului omenesc, neîntinată de mândria sau de prejudecățile omenești.

În analele istoriei omenirii, dezvoltarea națiunilor, creșterea și prăbușirea imperiilor apar ca fiind dependente de voința și de curajul omului. Modelarea evenimentelor pare a fi, într-o mare măsură, determinată de puterea, ambiția sau capriciile sale. În Cuvântul lui Dumnezeu însă, cortina este dată la o parte și putem să privim înapoi, peste și în toate acțiunile și conflictele de interese, putere și pasiune omenească, și vedem cum uneltele Celui Preamilostiv lucrează în tăcere și cu răbdare pentru aducerea la îndeplinire a planurilor Sale, după voia Sa.

Biblia descoperă adevărata filosofie a istoriei.” – Ellen G. White, *Educație*, pag. 173

Întrebări pentru discuție

- Filosofii și teologii tot dezbat problema spinoasă a relației dintre preștiința lui Dumnezeu și libertatea de alegere a omului. Mulți consideră că sunt incompatibile. Unii susțin că noi nu avem libertate de alegere, alții că Dumnezeu nu cunoaște viitorul în întregime. De ce sunt greșite aceste două idei? Ce dovezi avem în Biblie că omul are libertate de alegere? Ce dovezi avem că Dumnezeu cunoaște viitorul? De ce nu există nicio contradicție în ideea că Dumnezeu cunoaște mai dinainte decizia pe care omul o ia în mod liber?
- Atacurile cele mai vehemente ale lui Satana se îndreaptă împotriva profeției din Daniel 2, unde ni se descoperă câteva dovezi raționale ale existenței lui Dumnezeu. În fond, fundamentul cel mai solid și mai stabil al credinței nu este altul decât istoria lumii! Una dintre tacticile lui Satana este aceea de a-i determina pe cercetători să susțină că Daniel 2 a fost scris în jurul anului 165 d.Hr., la mult timp după desfășurarea evenimentelor prezise în el. De ce nu este valabil acest argument?

Rezumat: Oricât de haotică ar putea să ni se pară istoria lumii, Domnul veghează asupra ei și Își aduce la îndeplinire planurile. Istoria lumii se va încheia la revenirea lui Isus Hristos în slavă.

De la disperare la speranță

Neng Suan plângea în agonie. Fiul lui, singurul lui fiu, murise.

Neng și soția lui au cinci fete, dar în cultura lor, fetele nu contează. Dacă cineva îl întreba pe Neng câți copii are, el spunea: „Am un fiu.” Un fiu înseamnă stabilitate, sprijin la bătrânețe, speranță pentru viitor. Dar, dintr-odată, singurul lui fiu, mândria și bucuria lui, murise. Acum Neng nu mai avea nimic, nici speranță, nici viitor.

Neng și familia lui trăiesc într-un sat din sudul-estul Asiei. În cultura lor, dacă un cuplu moare neavând un fiu, rudele pretind tot ce deține cuplul respectiv – pământul, casa, economiile lor – totul. Fiicele nu au niciun drept, ca și când nici n-ar exista. Iar acum, Neng și soția lui nu mai aveau niciun fiu. Viața lor rămăsese fără sens.

Mai înainte, Neng frecventa o biserică protestantă, dar când i-a murit fiul, odată cu el i-au murit și credința și speranța. Neng nu a mai mers la biserică. Soția lui umbla numai în doliu. El a început să bea, apoi să fumeze și să mestece *khaini*, un produs pe bază de tutun.

Neng și-a pierdut interesul pentru munca lui și își petrecea zilele bând. Toată familia renunțase la el, în afară de soția lui, care avea grijă de familie, cultivând legume în grădina de pe deal. Ea încerca să-și încurajeze soțul, dar se părea că nimic nu-i putea aduce pace în sufletul tulburat.

Într-o noapte, Neng căuta posturi la radio ca să se distreze. El a găsit un program care i-a atras atenția. Se numea „Vocea Speranței”. Glasul vorbitorului l-a liniștit, iar mesajul a adus speranță în inima lui. Pastorul Khan Suan ținea întâlniri în apropiere de casa lui. Neng a hotărât să participe la aceste întâlniri. A mers și soția cu el și au experimentat împreună, din nou, dragostea lui Dumnezeu. Neng și soția lui și-au predat inimile lui Hristos și au cerut să fie botezați. El repetă mereu făgăduința scrisă în Filipeni 4:13: „Pot totul în Hristos care mă întărește”. Prin puterea lui Hristos, el a renunțat la obiceiurile lui distrugătoare. Oamenii au observat schimbarea din viața lui. „Dumnezeu m-a înțeles”, spune Neng. „El L-a dat pe Fiul Său să moară pentru mine. Chiar dacă l-am pierdut pe scumpul meu fiu, am găsit mângâiere în Hristos.”

Neng este fericit că, în durerea lui cea mai profundă, Dumnezeu i-a trimis mesajul dragostei prin intermediul radioului adventist. Darurile voastre ajută la susținerea postului de radio al Bisericii Adventiste.

Relatat de Dowell Chow, președintele Radioului Adventist Mondial.